

SAHTE BALAYI

CHRISTINA
LAUREN

Çeviren
Bilgesu Yaprak

birinci bölüm

F irtına öncesi sessizlikte –bu durumda, düğün öncesi gelin odasına hâkim olan sakin havada– ikiz kardeşim ciddi bir tavırla yeni boyanmış toz pembe tırnaklarına bakarak, “Eminim canavar bir gelin olmadığım için çok rahatlamışsınızdır,” dedi. Odanın diğer ucundan bana bakıp kocaman gülümsedi. “Eminim hepimiz *katlanılmaz* bir gelin olmamı bekliyordunuz.”

Yorumun zamanlaması o kadar ironikti ki, içinde bulduğumuz ânu fotoğraflayıp çerçeveletmek istedim. Ami’nin ayak tırnaklarını ikinci kez boyamakta olan (“Sence de bebek pembesi yerine daha çiçeksi bir pembe olması gerekmiyor muydu?”) kuzenimiz Julieta ile aynı hisleri paylaştığımızı gösteren anlık bir bakışmadan sonra saten kaplı bir askıda asılı olan gelinliğe işaret ettim. Zira Ami’nin isteği üzerine bir süredir titizlikle gelinliğin üzerindeki tüm payetlerin düz durup durmadığını kontrol etmekle uğraşıyordum. “Canavar gelini tanımlasana.”

Ami huysuz bakışlarını bana yöneltti. Üzerinde havalı bir gelin sutyeni ve oldukça ufak bir külot vardı ki müstakbel eşi Dane’in gecenin ilerleyen saatlerinde üzerindikileri parçalayarak çıkaracağını düşünmek bir kız kardeş olarak midemi bulanırdıyordu. Ami’nin makyajı kusursuzdu ve kabarık duvağı tepeye toplanmış koyu renk saçlarına özenle tutturulmuştu. Tüm bunlar bana çok garip hissettiriyordu. Demek istediğim, tama-

men farklı iki karakter olmamıza rağmen fiziksel olarak tıpatıp aynıydık fakat bu defa içinde bulunduğumuz sahne tümüyle farklıydı: Ami evleniyordu. Bir anda hayatlarımız arasında hiçbir benzerlik kalmamış gibi hissediyordum.

“Ben canavar gelin değilim,” diye karşı çıktı Ami. “Sadece mükemmeliyetçiyim.”

Listemi buldum ve Ami’nin dikkatini çekmek için havaya kaldırıp salladım. Kaliteli kâğıttan, kenarları dantel deseniyle süslenmiş, tepesinde titiz bir el yazısıyla *Olive’in Yapılacaklar Listesi – Düğün Günü* yazan bu pembe liste, gelinliğin payetlerinin simetri kontrolünden, masaları süsleyen çiçek yapraklarının arasındaki solgun olanların ayıklanmasına dek yetmiş dört (YET-MİŞ DÖRT!) maddeden oluşuyordu.

Her nedimenin kendine ait bir listesi vardı ve tahminen hiçbir biri benim başnedime listem kadar uzun olmasa da hepsi aynı oranda süslüydü ve el yazısıyla hazırlanmıştı. Öyle ki Ami her maddenin yanına görevleri tamamladığımızda işaret koyabilmeniz için küçük kutucuklar bile çizmekten geri kalmamıştı.

“Bazı insanlar bu listelerin biraz abartılı olduğunu söyleyebilir,” dedim.

“Emin ol o ‘bazı insanlar’ bunun yarısı kadar güzel bir düğün için tüm servetlerini feda ederlerdi.”

“Aynen öyle. Kendilerine bir düğün organizatörü tutarlardı,” elimdeki listeyi işaret ettim, “ve törene yarım saat kala sandalyelerin tozunu ona aldırırlardı.”

Ami ojelerini kurutmak için tırnaklarına doğru üfledi ve kötü karakterlere özgü bir kahkaha attı. “Aptallar.”

Kendini gerçekleştiren kehanetler hakkında ne derler bilirsiniz. Kazanmak size kendinizi başarılı hissettirir ve bir şekilde bu hissin de etkisiyle kazanmaya devam edersiniz. Sanırım bu doğrudur çünkü Ami her zaman kazanırdı. Bir sokak festivalindeki çekilişe katıldığında, eve kazandığı bir düzine ücretsiz tiyatro biletiyle dönmüştü. Happy Gnome bardaki bir çekiliş için kartvizitini kupaya bırakmış ve bir yıl boyunca indirimli saatlerde

geçerli olmak üzere ücretsiz bira hakkı kazanmıştı. Bugüne dek kozmetik ürünleri, kitaplar, gala biletleri, bir çim biçme makinesi, sayısız tişört ve hatta bir de araba kazanmıştı. Eh, elbette listeler için kullandığı malzemeler ve güzel yazı seti de zamanında kazanmış olduğu şeyler arasındaydı.

Anlattıklarına bakarak tahmin edebileceğiniz üzere, Dane Thomas'ın evlenme teklifi de Ami için ailemize masraf çıkarmadan bir düşün yapma mücadelesine dönüşmüştü. Aslında ebeveynlerimizin düğüne katkıda bulunacak parası vardı – birçok konuda sorunlu tipler olmalarına rağmen para hiçbir zaman onlar için bir problem kaynağı olmamıştı. Fakat Ami için hiç masraf yapmadan bir şeyler elde etmek oyun gibiydi. Nişan öncesi Ami için yarışmalar rekabete dayalı bir spor ise, nişanlı Ami'nin kazanmayı Olimpiyatlarda mücadele etmek olarak gördüğünü söylemek yanlış olmazdı.

Devasa ailemizde bir kişi bile onun iki yüz kişilik şatafatlı bir düğünü –ki bu tören bir çikolata şelalesi, deniz ürünlerinden oluşan bir açık büfe ve salondaki her kadehi, vazoyu, kavanozu süsleyen rengârenk güller içeriyordu– taş çatlasın bin dolara ayarlayabilmiş olmasına şaşırmamıştı. Ami en büyük indirimleri ve yarışmaları bulmak için canı çıkana kadar uğraşmıştı. Twitter ve Facebook'ta gördüğü tüm çekilişlere katılmıştı. Öyle ki, şanına yaraşır bir e-mail adresi bile almıştı: *AmeliaTorresKazanir@xmail.com*

Tüm payetlerin düzgün olduğuna emin olduktan sonra gelinliği Ami'ye götürmek için duvara tutturulmuş metal kancadaki askıya uzandım.

Ancak elim askıya değdiği anda kardeşim ve kuzenim koro hâlinde çılgık attılar ve Ami mat pembe dudakları dehşetle aralanmış bir şekilde ellerini havaya kaldırdı.

“Bırak onu, Ollie,” dedi. “Ben kendim alırım. Sende bu şans varken, takılıp bir mumun üzerine düşmen ve tüm salonun payet kokulu bir dumanla kaplanması işten bile değil.”

Tartışmadım. Haksız sayılmazdı.

AMI DÖRT YAPRAKLI BİR YONCA gibiyken, ben kendimi bildim bileli şanssızdım. Bunu tiyatral bir hava yaratmak için ya da sadece Ami'ye kıyasla şanssız olduğumu düşünerek söylemiyorum. Bu bir gerçek. Google'a Olive Torres, Minnesota yazıp aratmayı deneyin. Bir oyuncak kapma makinesinin içine girip mahsur kaldığım günle ilgili onlarca haberle karşılaşacaksınız. Altı yaşındaydım ve seçtiğim oyuncakçı kısaça tutup çekmeyi başaramayınca, içeri girip kendim almaya karar vermiştim.

Makinenin içinde, kimyasal kokulu pelüş ayılarla birlikte tam iki saat geçirmiştim. El izleriyle lekelenmiş camın arkasından, telaşlı bir şekilde birbirine komutlar yağdıran insanları izlediğimi hâlâ hatırlıyordum. Mekân sahipleri aileme makinenin onlara ait olmadığını ve o sebeple beni oradan çıkarmak için gereken anah-tara sahip olmadıklarını söylemiş ve Edina itfaiyesini çağır-mış-lardı. İtfaiyenin peşinden de yerel haber ekipleri, kurtarılışımı çekmek için mekâna doluşmuştu.

Olayın üzerinden geçen yirmi altı seneye rağmen –teşekkür-ler, Youtube– söz konusu olayın videosu hâlâ internette dolaşı-yordu. Şu âna dek videoyu izleyen yaklaşık beş yüz bin kişi, içeri tırmanacak kadar sabırsız ve çıkış esnasında kemerimi kısıp taktırıp pantolonumu pelüş ayıların arasında bırakacak kadar şanssız olduğumu biliyordu.

Bu, birçok hikâyemden yalnızca biriydi. Evet, Ami ve ben tek yumurta ikizleriydik –ikimiz de 1.62 boyunda, havada en ufak bir nem olduğunda dahi tümüyle kabaran koyu renk saçlara sa-hip, kahverengi gözlü, hokka burunlu ve çilli kadınlarız– ancak tüm benzerliğimiz bundan ibaretti.

Annemiz daima farklılıklarımızı yücelterek bizim bir büt-nünün iki yarısı gibi değil, bağımsız bireyler gibi hissetmemizi sağlamaya çalışmıştı. Niyetinin iyi olduğunu biliyorum ancak kendimi bildim bileli ikimizin de rolleri belliydi: Ami daima bir umut ışığı bulmayı başaran iyimser çocukken, ben hep bir fe-

laketin gerçekleşmesinden korkan kardeştim. Üç yaşındayken Cadılar Bayramı'nda annem bizi Sevimli Ayıcıklar olarak giydirmişti: Ami Günışığı olmuştu. Bense Huysuz.

Kendini gerçekleştiren kehanetler konusuna gelirsek, sistemin çift yönlü olduğu aşikârdı: Kendimi akşam haberlerinde kırılı camın arkasında burnumu karıştırırken izlediğim andan beri, şansımın hiçbir artış göstermediğini söyleyebilirdim. Hayatım boyunca ne bir boyama yarışmasında ne de bir ofis içi iddiada kazanan taraf olabildim. Piyango tutturmayı bırakın, Eşeğe Kuyruk Takma oyununda bile bir galibiyetim olmadı. Ancak merdivenlerden tepetaklak yuvarlanıp üzerime düşen biri en ufak bir yara almadan yürüyüp giderken bacağım kırıldı mesela. Beş sene boyunca geniş ailemle gittiğimiz her tatilde tuvalet temizleme görevini hep ben çektim, Florida'da güneşlenirken üzerime bir köpek işedi, yıllar boyunca sayısız kuş üzerime pisledi, hatta on altı yaşındayken beni yıldırım çarptı –evet, ciddiyyim– ve ölmedim ama okulun son iki haftasını kaçırdığım için yaz okuluna gitmek zorunda kaldım. Tüm bunlara rağmen Ami bir defasında yarım şişe tekilamızdan kaç shot çıkacağını doğru tahmin etmiş olmamı neşeyle anlatmaya bayılırdı.

Oysa zafer coşkusuyla shotların çoğunu yuvarladıktan sonra içim dışıma çıkana dek kustuğum düşünülürse, bu başarının da pek şanslı bir durum olmadığı söylenebilirdi.

AMI (BEDAVA) GELİNLİĞİNİ ASKIDAN ALDI ve tam giyindiği sırada annem bitişik (ve yine bedava) süitinden çıkıp odaya girdi. Ami'yi gelinlikle gördüğü anda o kadar dramatik bir şekilde yutkunduk ki Ami de ben de tam olarak aynı şeyi düşündük: *Olive bir şekilde gelinliği lekelemeyi başarmış.*

Böyle bir şey yapmadığımdan emin olmak için gelinliği kontrol ettim.

Hiçbir leke olmadığından emin olunca Ami derin bir nefes

aldı ve çekmem için fermuarını işaret etti. “Mami*, ödümüzü kopardın!”

Kafası devasa bigudilerle dolu, elinde yarı (tahmin edebileceğiniz üzere: Bedava) şampanya ile dolu kadehi ve kırmızı rujlu dudaklarıyla annem başarılı bir Joan Crawford taklidine benziyordu. Guadalajara doğumlu bir Joan Crawford. “Ah, *mijita***, çok güzel görünüyorsun.”

Ami anneme gülümsedi ancak bir anda listesini odanın diğer ucunda bıraktığını fark etti ve yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Gelinliğinin eteklerini toplayarak masaya doğru ilerledi. “Anne, DJ’e şarkıların bulunduğu flash belleği verdin mi?

Annem zarif bir hareketle kadehi başına dikti ve kendini pelüş koltuğun üzerine bıraktı. “Si***, Amelia. Küçük plastik şeyi o berbat takım elbisenin içindeki rastalı beyaz çocuğa verdim.”

Annemin üzerindeki fuşya elbise mükemmel görünüyordu. Bronz bacaklarını birbirinin üzerine atmış hâlde kadehini gelin süütünün görevlisine uzatmış, şampanyasının tazelenmesini bekliyordu.

“Bir dişi de altındı,” diye ekledi annem. “Ama eminim işinde başarılı biridir.”

Ami annemin yorumunu yok sayarak gururlu bir şekilde listesindeki kutucukları işaretlemeye başladı. Ayarladığı DJ’in annemin standartlarına uymuyor oluşu umurunda değildi. Doğrusu, kendi standartlarını bile pek düşündüğü söylenemezdi. Adam şehirde yeniydi ve Ami kendisinin DJ’lik hizmetini hematoloji bölümünde hemşire olarak çalıştığı hastanede yapılan bir çekiliş sonucunda kazanmıştı. Bedava olduğu müddetçe, kalitenin çok önemi yoktu.

“Ollie,” dedi Ami gözlerini elindeki listeden ayırmadan, “artık giyinmen gerekiyor. Elbisen banyo kapısının arkasında asılı.”

* (İsp.) Anne –çn

** (İsp.) Tatlım –çn

*** (İsp.) Evet –çn

Alaycı bir şekilde eğilerek, "Emredersiniz, hanımefendi," deyip banyoya sıvıştım.

Ami ve bana en sık sorulan soru, hangimizin büyük kardeş olduğuydu. Bence cevap açıkça ortadaydı çünkü benden sadece dört dakika büyük olmasına rağmen şüphesiz ki liderlik ondaydı. Çocukluğumuz boyunca hep onun istediği oyunları oynar, onun istediği yerlere giderdik. Üstelik her ne kadar şikâyet etsem de çoğunlukla onun peşinden keyifle giderdim. Bu hayatta Ami'nin beni ikna edemeyeceği neredeyse hiçbir şey yoktu.

Söz konusu elbise de bunun harika bir örneği idi.

"Ami." Aynada gördüğüm manzara yüzünden dehşete kapılmış bir şekilde banyo kapısını açtım. Belki sorun ışıktadır diye düşünerek parlak yeşil, korkunç elbisemle birlikte süitin büyük aynasına doğru ilerledim.

Vay be. Sorunun ışıktaki olmadığı kesindi.

"Olive," diye yanıtladı Ami.

"Devasa bir kutu 7UP gibi görünüyorum."

"Aynen öyle!" diye haykırdı Jules. "Belki sonunda o kutuyu açacak birini bulabilirsin."

Annem boğazını temizledi.

Sert bakışlarımı kardeşime çevirdim. Zaten başından beri, ocak ayında yapılacak olan, *Harikalar Diyarında Kış* temalı bir düğünde başnedime olacağımdan dolayı endişeliydim. O nedenle de kıyafet seçimlerine dair Ami'den tek talebim, beyaz kürklü ya da kırmızı kadifeden bir elbise seçmemesiydi. Daha spesifik bir talepte bulunmam gerektiğini geç de olsa anlamıştım.

"Gerçekten gidip bu elbiseyi mi seçtin?" Devasa dekoltemi işaret ettim. "Bunu gerçekten isteyerek mi yaptın?"

Ami hafifçe başını eğerek bana baktı. "Eh, Baptist Kilisesindeki şeklişi kazanmayı gerçekten çok istemiştin. Tek seferde kaç tane nedimenin elbisesini aradan çıkardığımı biliyor musun? Seni nasıl bir paradan kurtardığımı bir düşünsene!"

"Ami, biz *Katoliğiz*. Baptist değil." Dekoltemi kapatmak için

ümitsiz bir çabayla yakamı çekiştirdim. “Aziz Patrick Günü’nde O’Gara’s’da garsonluk yapan kızlara benziyorum.”

Son âna dek elbiseyi görmemiş olmak benim hatamdı ama Ami’nin ne kadar zevkli bir kadın olduğunu bildiğim için buna gerek görmemiştim. Prova gününde patronumun ofisinde, işten çıkarılacak dört yüz bilim insanından biri olmamak adına başarısızlıkla sonuçlanacak bir yalvarış sahnelemekle meşguldüm. Elbisenin bir fotoğrafını göndermişti elbette ama o ruh hâliyle fotoğrafa göz ucuyla baktığımda bu kadar yeşil ve saten bir elbise olduğunu fark edememiştim.

Kıyafeti farklı bir açıdan görmek için şöyle bir döndüm – ve aman Tanrım! Arkadan bakınca manzara daha da fenaydı! Birkaç haftadır stresten kendimi mutfağa vermişim ki bunun sonuçları göğüs ve kalça bölgelerimde açıkça görülebiliyordu. “Fotoğraf çekimlerinde beni arka plana alarak yeşil ekran olarak kullanabilirsiniz.”

Kendi parlak yeşil elbisesiyle arkamda beliren Jules, “Gayet çekici görünüyorsun,” dedi. “Bana güven.”

“Mami,” diye seslendi Ami. “Sence de bu dekolte Ollie’nin köprücükkemiklerini ortaya çıkarmamış mı?”

“Evet. *Chichilerini*” de öyle,” dedi annem bilmem kaçınıcı kez tazelenen şampanyasından yavaşça bir yudum alarak.

O esnada diğer nedimeler de süite doluştu ve hepsi birden Ami’nin ne kadar güzel bir gelin olduğunu haykırmaya başladılar. Bu, Torres ailesinde sık rastlanan bir sahneydi. Bunu huy-suz bir tip olduğum için söylemiyordum. Ami ezelden beri ilgi odağı olmaktan keyif alırdı. Benim içinse –akşam haberlerindeki çılgık çılgıla görüntülerimden de tahmin edebileceğiniz üzere– tam tersi söz konusuydu. Ami sahne ışıklarının kendi üzerinde olmasını severdi; ben de ışıkları büyük bir memnuniyetle ona yönlendirirdim.

Birinci dereceden on iki tane kız kuzenimiz vardı ve 7/24 bir-

* (İsp.) Meme –çn

birimizin hayatının içindeydik. Fakat Ami'nin çekilişten kazandığı bedava elbise sayısı yedi olduğundan zor bir karar vermek gerekmişti. Kuzenlerimizin birkaç tanesi hâlâ pasif agresif bir tavırdaydılar ve kendi odalarında hazırlanmayı tercih etmişlerdi. Gerçi tahminen en iyisi de buydu çünkü gelin süiti, bu kadar çok kadının herhangi bir kaza yaşanmadan korselerinin için girebilmesi için fazla küçüktü.

Havada bir saç spreyi bulutu vardı ve etraftaki saç maşası, düzleştirici ve kozmetik malzemeleri ile orta karar bir kuaför salonu açılabilirdi. Süitteki bütün düz alanların üzeri dökülen saç şekillendiricilerin etkisiyle yapış yapış hâldeydi ve ters çevrilmiş makyaj çantalarının içinden çıkanlardan dolayı hepten gözden yitmişti.

Süitin kapısı çaldığında Jules kapıyı açtı ve kuzenimiz Diego odaya daldı. Yirmi sekiz yaşında, eşcinsel ve hayatım boyunca olmadığım kadar bakımlı olan Diego, Ami'nin onu nedime yapamayacağını ve sağdıçlarla takılması gerektiğini söylediğinde "Cinsiyetçilik!" diye haykırmıştı. Ancak şimdi üzerimdeki elbiseye yönelttiği bakışlarına bakılırsa, nedime olmadığına şükreliyor gibiydi.

"Biliyorum," dedim ve pes ederek aynanın karşısından ayrıldım. "Biraz..."

"Dar?" diye cümlemi tamamladı.

"Hayır..."

"Parlak?"

Bakışlarım sertleşti. "Hayır."

"Sürtükçe?"

"Yeşil diyecektim."

Başını hafifçe yana eğdi ve beni her açıdan inceleyebilmek için etrafımda bir tur attı. "Makyajını yapmayı teklif edecektim ama şimdi düşününce, bu sadece zaman kaybı olacaktır." Elini şöyle bir havada salladı. "Bugün kimse gözlerini yüzüne çevirmeyecek ne de olsa."

“*Slut-shaming** yapmayalım, Diego,” dedi annem. Görünen o ki Diego’nun söylediklerine katılıyordu, sadece beni bu konuda aşığalamamasını istiyordu.

Elbise –ve düşün boyunca göğüslerimi tümüyle sergileyecek oluşu– için üzülmemeye karar verdim ve odadaki kaos ortamına yeniden dahil oldum. Kuzenler birbirlerinin kıyafetlerine anti statik sprey sıkarken, bir yandan da ayakkabı seçimlerine yorum yapıyorlardı. Odada eşzamanlı olarak sayısız diyalog gerçekleşiyordu. Natalia kahverengi saçlarını sarıya boyatmıştı ve bunun suratına yakışmadığından endişeleniyordu. Diego bu görüşü destekliyordu. Stephanie’nin straplez sutyeninin teli yerinden çıkmıştı ve Tía** María ona sutyen giymek yerine memelerini nasıl bantlayabileceğini açıklamaya çalışıyordu. Cami ve Ximena hangi korsenin kime ait olduğu konusunda tartışırken annem de kadehini boşaltmakla meşguldü. Bunca kimyasal kokusuna ve gürültüye rağmen Ami tümüyle listesine odaklanmış durumdaydı. “Olive, babamı kontrol ettin mi? Gelmiş mi?”

“Ben geldiğimde resepsiyondaydı.”

“Güzel.” Ami bir kutucuğu daha keyifle işaretledi.

Babamı kontrol etme görevinin yanı başımızdaki eşine –anne-mize– değil de bana verilmiş olması garip gelmiş olabilir ama bizim ailede işler böyleydi. Ebeveynlerimiz doğrudan iletişim kurmazlardı. En azından babam annemi aldattığından ve annemin boşanmayı reddettiği hâlde onu evden kovuşundan beri. Elbette biz annemin tarafındaydık ancak aradan on yıl geçtiği hâlde ikisi arasındaki bu gerginlik annemin babamı yakaladığı günkü kadar tazeydi. Babam gittiğinden beri ikisi arasındaki tüm iletişim benim, Ami’nin ya da onların kardeşlerinin biri aracılığıyla gerçekleşiyordu. Bunun bu şekilde olmasını ilk başlarda biz de mantıklı buluyorduk. Fakat tüm yaşananlardan

* Aktif cinsel hayatı olan ya da cinsel açıdan ilgi uyandıracak kıyafetler giyen kadınları geleneksel cinsiyet beklentilerinin dışında kaldıklarından dolayı suçlama, aşığalama eylemi. –çn

** (İsp.) Hala, teyze, yenge. –çn

sonra, bunların bana öğrettiği tek şey, aşkın yıpratıcı bir duygu olduğu olmuştı.

Ami benim listeme doğru uzandığında aceleyle atılıp listeyi elime aldım. Henüz gerçekleştirmediğim görevler yüzünden paniğe kapılmasını istemiyordum. Listeyi şöyle bir kontrol ettim ve sıradaki görevimin saç spreyiyle kaplı bu odadan çıkmamı gerektirdiğini fark ederek rahatladım.

“Benim için ayrı bir yemek hazırlayıp hazırlamadıklarına bakmak için gidip mutfağı kontrol edeceğim.” Ücretsiz açık büfe, alerjim sebebiyle beni kolayca morga gönderebilecek kabuklu deniz ürünleriyle doluydu.

“Umarım Dane de Ethan için tavuk siparişi vermeyi unutmamıştır,” dedi Ami kaşlarını kaldırarak. “Ah, gidip öğrenebilir misin?”

Odadaki tüm gürültü bir anda kesildi ve on bir çift gözün de benim üzerimde olduğunu hissettim. Dane’in abisinin bahsi bile tadımı kaçırmaya yetiyordu.

Dane her ne kadar benim zevkime göre biraz fazla *errrkek* bir tip olsa da –maç izlerken televizyona bağırın, kaslarıyla gösteriş yapmaya çalışan ve tüm spor aletlerine gereğinden fazla özen gösteren bir tipten söz ediyorum– Ami’yi mutlu edebiliyordu. Bu da benim için yeterliydi.

Öte yandan *Ethan*, huysuz ve yargılayıcı şerefsizin tekiydi.

Herkesin bana odaklanmış olduğunu fark edince huysuz bir şekilde kollarımı kenetledim. “Neden? Onun da mı alerjisi varmış?” Nedense dünyanın en huysuz adamı Ethan Thomas’la ortak yanımızın olması fikri bile beni anlamsız bir şekilde öfkeliyordu.

“Hayır,” dedi Ami. “Sadece açık büfe konusunda biraz mız-mız.”

Kahkahamı bastıramadım. “Açık büfe konusunda ha? Peki.” Gördüğüm kadarıyla, Ethan her konuda mız-mız herifin tekiydi.

Örneğin, Dane ve Ami’nin 4 Temmuz barbeküsünde gün boyunca bin bir emekle hazırladığım yemeklerden hiçbirine elini

bile sürmemiştir. Şükran Günü'nde sırf benim yanımda oturmak için babası Doug'la yer değiştirmişti. Ve geçen geceki prova yemeğinde ne zaman pastamdan bir çatal alsam ya da Diego ve Jules tarafından güldürülsem, Ethan acı çekiyormuşçasına abartılı bir tavırla şakaklarını ovuşturmuştu. En sonunda pastamı yarım bırakıp babam ve Tío* Omar ile karaoke yapmaya gitmiştim. Belki de hâlâ bu kadar öfkeli olmamın sebebi, Ethan Thomas yüzünden *leziz* bir pastanın yarısını tabağımda bırakmak zorunda kalışımıdır.

Ami kaşlarını çattı. O da Ethan'a pek düşkün sayılmazdı ama bunu tartışmaktan da bıkmıştı. "Olive. Onu doğru dürüst tanı mıyorsun bile."

"Yeterince tanıyorum." Gözlerine baktım ve o iki basit kelimeyi söyledim: "Peynir topları."

Kardeşim başını sallayarak derin bir nefes aldı. "Buna gerçekten de taktın değil mi?"

"Ne zaman bir şey yesem, gülsem ya da nefes alıp versem, beyefendinin hassas duyularına saygısızlık etmiş oluyorum. En az elli kez yan yana geldik ve hâlâ her karşılaşmamızda suratında benim kim olduğumu hatırlamaya çalışıyormuş gibi garip bir ifade belirliyor." Parmağımla ikimizi işaret ettim. "Biz ikiziz."

Sarı saçlarının arkasını kabartmakla uğraşan Natalia lafa girdi. Ben bu hâldeyken, onun büyük göğüslerinin elbisesine sığabilmiş olması hiç adil değildi. "Bunu onunla arkadaş olmak için bir fırsat olarak görmelisin, Olive. Hımm, o çok hoş biri."

Cevaben *Geleneksel Hoşnutsuz Torres Kaş Kaldırışımızı* sergiledim.

Ami, "Her neyse, gidip onu bulman gerekiyor," deyince dikkatimi tekrar ona çevirdim.

"Bir dakika. Neden?"

Şaşkın ifademi görünce listemi işaret etti. "Numara ye—"

Ethan'la diyalog kurmam gerektiğini duyunca istemsizce pa-

* (İsp.) Amca, dayı, enişte. —çn

niğe kapıldım ve Ami'yi susturmak için elimi kaldırdım. Ami tüm listeyi okuma zahmetine girmeyeceğini biliyordu. Listeye baktığımda numara yetmiş üçü fark ettim ki bu görevler arasında en berbat olanıydı: *Git ve Ethan'ın sağdıç konuşmasını kontrol et. Saçma sapan bir şeyler söylemeyeceğinden emin ol.*

Bu defa tek suçlu kötü şansım değil, aynı zamanda kardeşimdi.

ikinci bölüm

Koridora adımımı attığım gibi gelin süütünin kaosu, gürültüsü ve kimyasal kokusu ardımda kalmıştı; burası son derece sakın ve huzurluydu. Öyle ki, bu huzurlu ânı ardımda bırakıp kapısında sevimli bir damat karikatürü çizili olan damat odasına gitmeyi hiç istemiyordum. O sevimli karikatürün ardında, ot ve bira kokulu ve düğün öncesi gerginliğinin hâkim olduğu bir ortam olduğundan emindim. Parti düşkünü Diego bile soluyacağı saç spreyi bulutunu ve ısıtma kaybı riskini göze alarak gelin süütine geçiş yapmayı tercih etmişti.

Kaçınılmaz olanı ertelemek adına on defa derin nefes alıp verdim.

Bu benim ikizimin düğünüydü ve onun adına duyduğum mutluluğun tarifi yoktu. Ancak bu gibi sakın ve yalnız anlarda mutluluğumu muhafaza etmek kolay olmuyordu. Kronik şanssızlığım bir kenara, son iki ayım özellikle berbat geçmişti: Ev arkadaşım taşınmıştı ve ben de yeni, küçük bir daire bulmak zorunda kalmıştım. Her ne kadar o zamanlar bütçeme uygun bir yere çıkacağıma emin olmak için çokça düşünmüş olsam da –patentli kötü şansımın katkılarıyla– altı senedir çalışmakta olduğum ilaç firmasından kovulmuştum. Geçtiğimiz birkaç hafta içerisinde yedi ayrı şirketle görüşmüş olsam da henüz hiçbirinden dönüş alamamıştım. Şimdi de üzerimde parlak, yeşil bir Kurba-

ğa Kermit kostümü varken, baş düşmanım Ethan Thomas'la yüz yüze gelmek zorundaydım.

Şimdi düşününce, bir zamanlar Ethan'la tanışmak için sabırsızlanıyor oluşum çok garip geliyordu. Kardeşim ve sevgilisi arasındaki ilişki ciddileşmeye başladığında, Ami beni Dane'in ailesiyle tanıştırmaya karar vermişti. Minnesota Panayırı'nın otoparkında Ethan'ın arabasından indiği ânu hatırlıyordum. Şaşırtıcı derecede uzun bacakları ve iki arabalık bir mesafeden bile seçilecek kadar mavi gözleri vardı. Biraz daha yaklaştığında, hiçbir erkeğin hak etmeyeceği kadar uzun ve gür kirpikleri olduğunu fark etmiştim. Doğrudan gözlerimin içine bakmış, elimi sıkmış ve tehlikeli bir şekilde gülümsemişti. Elbette ki kardeşlik duygumun getirdiği bir merak dışında kendisine karşı herhangi bir hissim yoktu.

Derken anlaşılan o ki kıvrımlı bir kadın olarak bir kâse peynir topu almak gibi ölümcül bir günah işlemiştim. Alana girdikten birkaç adım sonra durmuş ve ne yapacağımıza dair bir plan oluşturmaya çalışmıştık. Ben de bunu gidip atıştıracak bir şeyler almak için bir fırsat olarak değerlendirmiştim— çünkü bu dünyada Minnesota Panayırı'ndaki yiyecekler kadar harika bir şey daha yoktur. Geri döndüğümde bizimkiler besi hayvanlarının sergilendiği alandaydılar. Ethan önce bana, sonra elimdeki leziz kızartılmış peynir toplarına bakıp kaşlarını çatmış ve ev yapımı bira yarışmasına gitmesi gerektiğine dair bir şeyler geveleyerek arkasını dönüp gitmişti. O esnada bunu pek önemsememişim ancak günün geri kalanında bir daha hiç karşılaşmamıştık.

O günden bu yana bana daima kibirli ve aksi davranmıştı. Bundan ne çıkarmalıydım? On dakika önce bana gülümserken, bir anda benden tiksiniş gibi bakmasının başka ne gibi bir sebebi olabilirdi? Eh, doğrusu Ethan Thomas'la ilgili fikrim netti: Kıcımlı yemekte özgürdü. Üzerimdeki kıyafetten dolayı yaşadığım mutsuzluğu saymazsak, normal şartlar altında bedenimle hiçbir problemim yoktu. Kimsenin de bana bedenim ya da peynir toplarım sebebiyle kendimi kötü hissettirmesine izin verecek değildim.

Damat süütünin kapısının ardından, erkek yurtlarına özgü bir eğlencenin sesleri geliyordu. Biradan, terden ya da sadece bakişlarını kullanarak bir Cheetos paketini açabilmekten söz ediyor olmalıydılar. Sonuçta söz konusu olan Dane'in düğünüydü. Yumruğumu kaldırıp kapıyı tıkladım ve kapı o kadar ani bir şekilde açıldı ki geriye sıçrarken elbisemin eteğine takılan topuğum yüzünden neredeyse yere yuvarlanacaktım.

Kapıyı açan tabii ki Ethan'dı. Uzandı ve kolaylıkla belimden yakaladı. Beni düşmekten kurtarmasına rağmen birkaç saniye içerisinde suratında yine o iğrenmiş ifade belirdi ve ellerini belimden çekip ceplerine sokuşunu görmek beni gülümsetti. Fırsat bulur bulmaz bir ıslak mendil paketine saldıracağını hayal edebiliyordum.

Ellerini cebine koyduğu esnada dikkatim kıyafetlerine çekildi. Üzerinde fit vücuduna harika oturan bir smokin vardı. Kahverengi saçları özenle taranmıştı ve kirpikleri her zamanki gibi sinir bozucu derecede uzundu. Kalın, koyu renk kaşlarının bu denli şekilli oluşunun ne kadar adaletsiz –kendine gel, Doğa Ana!– olduğunu düşündüm ama yüzüne inkâr edilemeyecek kadar yakışıyordu.

Ondan gerçekten hoşlanmıyordum.

Ethan'ın yakışıklı olduğunun her zaman farkındaydım –*sonuçta kör değildim*– ama onu bu kılıkta görmek bambaşkaydı.

O da beni dikkatli gözlerle inceliyordu. Bakışlarını önce saçlarımda –belki de dümdüz arkaya tarayıp tutturmuş oluşumu yargılıyordu– ve basit makyajımda –tahminen, makyaj videoları çeken Instagram modelleriyle çıkan tiplerdendi– gezdirdikten sonra yavaşça elbiseye doğru indirdi. Kollarımı kenetleyip göğüslerimi gizleme arzumu bastırmak adına derin bir nefes aldım.

Başını kaldırdı. “Bunun bedava bir elbise olduğunu varsayıyorum.”

Ben de dizimi doğrudan bacak arasına vurmanın mükemmel bir his olacağını varsayıyordum. “Sence de harika bir renk değil mi?”

“Yeşil bir Skittle* gibi görünüyorsun.”

“Ah, Ethan, benimle cilveleşmeyi bırak.”

Dudağının kenarında hafif bir kıvrılma oldu. “Böyle bir rengi çok az insan taşıyabilir, Olivia.”

Ses tonu, beni o insan grubuna dahil etmediğini belli ediyordu. “Adım Olive.”

Adımı Olive koymak istediklerinde geniş ailemin ebeveynlerimi engellememiş olması beni hayrete düşürüyordu. Olivia çok daha doğru bir seçim olabilirdi. Kendimi bildim bileli dayılarım annemle dalga geçmek için bana Aceituna** diye seslenirler.

Ancak Ethan’ın bunları bildiğini sanmıyordum. Sadece şeref-sizlik peşindeydi.

Ethan’ın suratında şaşkın bir ifade belirdi. “Tabii, doğru.”

Bu oyundan sıkılmaya başlamıştım. “Tamam. Güldük, eğlendik. Şimdi konuşmanı görmem gerekiyor.”

“Kadeh kaldırma metnimi mi kastediyorsun?”

“Beni düzeltmek zorunda mısın?” Elimi uzattım. “Konuşmamı göster.”

Omzunu kapıya dayadı. “Hayır.”

“Bunu senin iyiliğin için yapıyorum. Eğer saçma bir şeyler söylersen Ami seni çıplak elleriyle boğar. Bunu biliyorsun.”

Ethan başını hafifçe eğerek beni süzdü. O 1.93 boyundaydı ve Ami ile ben ise... değildik. Hiçbir şey söylemeden de fikrini açıkça anlatabilmişti: *Cidden Ami’yi bunu denerken görmek isterim.*

Dane, Ethan’ın arkasında belirdi ve beni görür görmez yüzü düştü. Belli ki beni değil, bira servisi yapan garson kızı görmeyi bekliyordu. “Ah.” Hızla toparlandı. “Selam Ollie. Her şey yolunda mı?”

Gülümsedim. “Evet. Tam da Ethan bana konuşmasını gösterecekti.”

“Kadeh kaldırma metnini mi kastediyorsun?”

* Meyve aromalı, renkli bir şekerleme. –cn

** (İsp.) Zeytin. Olive İngilizcede zeytin anlamına gelmektedir. –cn

Bu ailenin kelimelere bu kadar takıntılı olduğunu kim tahmin ederdi?

“Evet.”

Dane başıyla Ethan’a içeriği işaret etti. “Sıra sende.” Bana dönüp açıklamada bulundu, “Ölüm çemberi” oynuyoruz ve Ethan mağlup olmak üzere.”

“Düğün öncesi içkili bir oyun,” dedim kıkırdayarak. “Harika bir tercih gerçekten.”

Ethan geriye doğru adımlamakta olan kardeşine gülümseyerek, “Bir dakikaya oradayım,” dedi ve tekrar bana döndüğünde ikimiz de gülücüklerimizi bir kenara bırakıp eski ifadelerimize döndük.

“Bir şeyler yazdın ama, değil mi?” diye sordum. “Doğaçlama filan yapmaya kalkma sakın. Hiçbir zaman başarıyla sonuçlanmaz. Kimse sandığı kadar komik değildir, özellikle de sen.”

“Özellikle ben ha?” Her ne kadar Ethan birçok insanın gözünde karizmatik kelimesinin sözlük karşılığı olsa da benim gözümde bir robottan farkı yoktu. Suratında o kadar kontrollü, boş bir ifade vardı ki gerçekten bozuldu mu yoksa daha kötü bir şey söylemem için beni mi yemliyor anlamak mümkün değildi.

“Seni insanları güldürürken hayal edemiyorum bile,” dedim bocalayarak, “hele doğaçlama sırasında.”

Kaşlarından biri havaya kalktı. Beni zor durumda bırakmayı başarmıştı.

“Peki,” diye homurdandım. “Sadece konuşmanın bir felaket olmayacağından emin ol.” Arkamı dönüp gitmek üzereyken diğer görevimi hatırladım. “Bu arada, açık büfeden yemek zorunda kalmamak adına mutfakla görüşmüş olduğunu varsayıyorum? Yapmadıysan da hazır inmişken ben halledebilirim.”

Suratındaki alaycı sırtışın yerini şaşkın bir ifade aldı. “Bu oldukça düşünceli bir hareket. Hayır, mutfakla görüşmedim.”

* Seçilen karta göre alkollü bir içecek yudumlama cezalarının olduğu, içkili bir kart oyunu.

“Ami’nin fikriydi. Benim değil,” diye açıkladım. “Yemeğini paylaşmaktan tiksiniyor oluşunu umursayan o.”

“Yemeğimi paylaşmakla bir problemim yok,” diye açıkladı. “Ama şu bir gerçek ki açık büfeler tabir-i caizse tam anlamıyla bakteri yuvasıdır.”

“Umarım konuşmada da böyle güzel betimlemelerden yararlanırsın.”

Kapının koluna uzanarak geriye doğru bir adım attı. “Ami’ye harika bir metin hazırladığımı ve asla saçmalamayacağımı ilet.”

Küstah bir cevap vermek istesem de zihnimden geçen tek şey böyle güzel kirpiklerin şeytanın ayakçısına verilmiş olmasının ne kadar adaletsiz olduğu gerçeğiydi. Başımla onaylayıp oradan ayrıldım.

Yürürken elbisemin eteğini kontrol etmekte zorlanıyordum. Kulağa paranoyakça gelebilir ama asansöre varana dek Ethan’ın eleştirel bakışlarını parlak elbisemden ayırmadığına emindim.

OTEL ÇALIŞANLARI GERÇEKTEN DE Ami’nin Ocak Ayında Noel konseptini benimsemiş gibiydi. Tanrıya şükür ki dekor olarak peluş rengeyikleri ve kırmızı kadifeli Noel Baba figürleri yerine sadece kardan bir şerit kullanmışlardı. İçeride sıcaklık yirmi üç derece olsa da dışarıdaki karları düşününce insan garip bir şekilde üşüdüğünü hissediyordu. Mihrap bölümü beyaz çiçekler ve çobanpüskülleriyle süslenmişti. Her sandalyenin arkasından çam yapraklarından yapılmış minyatür çelenkler sarkıyordu ve dalların arasında küçük beyaz ışıklar yanıp sönüyordu. Her şey son derece hoş görünüyordu. Görüntüyü bozan tek şey, organizasyon şirketinin her sandalyeye tutturmuş olduğu ve üzerinde *En Özel Gününüzde Finley Organizasyon Hizmetlerine Güvenin* sloganının yer aldığı broşürlerdi.

Etraf kıpır kıpırdı. Diego yemek salonundan gizlice içeriye gözetliyor ve içerideki yakışıklı konukların konumlarını kızlara bildiriyordu. Jules özgüvenli bir tavırla sağdıçlardan birinin te-

lefon numarasını almaya çalışırken annem de Cami'ye babama fermuarı açık dolaşmaması gerektiğini iletmesini söylüyordu. Hepimiz koordinatörün sinyalinin ve çiçekçi kızları içeri göndermesini bekliyorduk.

Elbisem her geçen saniye daha da darlaşıyormuş gibi hissediyordum.

Nihayet Ethan yanımdaki yerini aldı. Ve bir süre soluğunu tutup sonra yavaşça geri verdiğinde, hâlimden memnun olmasa da kaderine razı geldiğini hissettim. Yüzüme bile bakmadan kolunu uzattı.

Her ne kadar içimden fark etmemiş gibi davranmak gelse de koluna girdim. Elimin altındaki kıvrımlı kaslarının verdiği hissi yok saymak için büyük çaba harcamam gerekiyordu.

"Hâlâ uyuşturucu satışı işinde misin?"

Dişlerimi sıktım. Ethan bir ilaç şirketinde çalıştığımı gayet iyi biliyordu. "İşimin bu olmadığını biliyorsun."

Ethan tam cevap verecekken şöyle bir arkamızdaki kalabalığa baktı ve tek kelime etmeden önüne döndü.

Bunun nedeni ailemin kalabalık, gürültülü ya da deli oluşu olamazdı, bunu çoktan kabullenmişti. Yine de onu rahatsız eden bir şey olduğu belliydi. Bakışlarımı ona çevirdim. "Aklındakini söyle gitsin."

Yemin ederim ki şiddete eğilimli bir tip değilim ama suratında o ahlaksız sırıtışla beni süzdüğünde sivri topuklarımı, cilalı ayakkabılarının içindeki ayaklarına saplamamak için kendimi güçlükle tuttum.

"Mesele yürüyen Skittle paketlerine benzeyen nedimeler, değil mi?" diye sordum. Her ne kadar nedimeler arasında mükemmel vücuda sahip kızlar olsa da, Ethan da ben de hiçbirimizin nane yeşili saten elbiseleri başarıyla taşıyamadığının farkındaydık.

"Zihnimi okuyorsun, Olive Torres."

İkimizin de suratında alaycı bir gülümseme vardı. "Bu âni tarihe altın harflerle işlemek lazım. Ethan Thomas tanışmamızdan üç sene sonra nihayet adımı doğru hatırlayabildi."

Yüzündeki ifadeyi yumuşatarak önüne döndü. Alaycı, ukala Ethan ile sakın ve etkileyici Ethan'ın aynı kişi olduğunu düşünmek çok garipti. Tabii bir de Ami'nin yıllarca şikayet ederek anlattığı Ethan vardı. Benimle ilgili –ne mesleğim, ne adım– hiçbir şeyi hatırlamama konusundaki azmine ek olarak, Ethan'ın Dane'i nasıl kötü etkilediğini, onu bir gün çekip Kaliforniya'da çılgın bir hafta sonu geçirmeye, bir gün dünyanın diğer ucunda adrenalin dolu maceralara götürdüğünü düşündüğümde sinirlerim bozuluyordu. Elbette ki bu kaçamaklar daima yarışma avcısı kız kardeşimin özenle planladığı günlere denk geliyordu: doğum günleri, yıldönümleri, Sevgililer Günü. Örneğin geçen şubat Ethan, Dane'i son anda erkek erkeğe bir hafta sonu geçirmek için Vegas'a kaçırmıştı. Ami de bir çekilişle kazandığı, St. Paul Grill'deki ücretsiz akşam yemeğine benimle gitmek zorunda kalmıştı.

Ethan'ın bana duyduğu nefretin sebebini benim balıketli bedenimi iğrenç bulması ve kendisinin de şekilci, pis herifin teki olmasına yormuştum. Ama orada koluna girmiş hâlde dikilirken fark ettim ki Ethan'ın huysuzluğunun başka bir sebebi daha olabiliirdi. Ami, kardeşinin hayatının büyük bir bölümünü ele geçirmişti ve buna alınan Ethan da Dane'i üzmemek için Ami'ye tepki gösteremiyordu. Bu durumda da öfkesini benden çıkarıyordu.

Bu aydınlanma ânı, bir anda her şeyi daha farklı görmemi sağlamıştı.

“Gerçekten de ona iyi geliyor,” dedim, sesimde koruyucu bir tonla.

Dönüp bana baktı. “Ne?”

“Ami,” diye açıkladım. “Dane'e iyi geliyor. Benden hoşlanmadığının farkındayım ama Ami ile olan problemin her ne ise, bu gerçeği aklından çıkarma, tamam mı? O iyi bir kadın.”

Ethan cevap vermeye fırsat bulamadan (bedava) düğün koordinatörü öne doğru bir adım atıp (bedava) müzik ekibine doğru el salladı ve tören başladı.

HER ŞEY BEKLEDİĞİM GİBİ İLERLİYORDU: Ami kusursuz görünüyordu. Dane de olabildiğince ayık ve samimiydi. Yüzükler takas edildi, yeminler söylendi ve finalde rahatsız edici derecede tutkulu bir şekilde öpüldü. Kilisede sahnelenecek bir öpücük değildi bu, şansımıza töreni kilisede yapmamıştık. Annem ağladı, babam ağlamıyormuş gibi yapmaya çalıştı. Tören boyunca Ami'nin devasa büyüklükteki (bedava) gül buketini taşıırken, Ethan kendisinin başarılı bir kartoneti gibi bir köşede duruyor ve yüzükleri cebinden çıkardığı ânu saymazsak neredeyse hiç hareket etmiyordu.

Mihraptan dönerken tekrar kolunu uzattı ama bu defa sanki çamurla kaplıymışım da üzerine bulaştıracakmışım gibi kaskatıydı. Ben de inatla ona yaslanarak yürüdüm ve sahneden ayrıldıktan sonra, içimden ortaparmağımı göstererek yanından uzaklaştım.

Düğün fotoğrafları çekilene kadar on dakika boşluğumuz vardı ve bu süreyi masalardaki çiçek aranjmanlarındaki solmuş yaprakları ayıklamakla geçirecektim. Bu Skittle, listesinden birkaç madde eksiltmeye kararlıydı. Ethan'ın ne yapacağı kimin umurundaydı ki?

Ancak görünen o ki beni takip etmişti.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordu.

Omzumun üzerinden ona doğru baktım.

"Ne neydi?"

Başıyla tören alanını işaret etti. "Az önce olanlar."

"Ah." Gülümseyerek ona doğru döndüm. "Kafan karıştığında çekinmeden sorabiliyor olmana sevindim. Şöyle anlatayım: O bir nikâhtı. Kültürümüze ait gereksiz ama önemli bir seremoni. Senin erkek kardeşin ve benim kız..."

"Seremoniden önce." Elleri cebinde, kaşları çatık bir şekilde bana bakıyordu. "Seni itici bulduğumu söyledin ve Ami'yle bir problemim olduğunu iddia ettin."

Boş gözlerle ona baktım. "Ciddi misin?"

Kafası karışmış bir ifadeyle etrafa bakındı. "Evet, ciddiyim."

Bir anlığına ne diyeceğimi bilemedim. Aramızdaki bitmek bilmez itişmelerden sonra bir açıklama talep etmesi, Ethan'dan en son bekleyeceğim şeydi.

"Biliyorsun." Geçıştirmek istercesine elimi salladım. Seremoniden ve dolu bir salonda olmanın verdiği enerjiden sonra tek başıma onun odak noktasında olmak teorime duyduğum güveni sarsmıştı. "Dane'i senden aldığı için Ami'ye bozulduğunu düşünüyorum. Ama Dane'i üzmeden Ami'ye tepki gösteremediğın için öfkeni benden çıkarıyor ve ne zaman bir araya gelsek puştun teki gibi davranıyorsun."

Gözlerini kırıştırdı. Aynı hızla devam ettim: "Benden hiçbir zaman hazzetmedin. Peynir topları olayından beri ikimiz de bunun farkındayız. 4 Temmuz kutlamalarında yaptığım tavuklu pilavdan bile yemedin ki benim için fark etmez, senin kaybın ama sadece bilmeni istediğım şu ki Ami, Dane için harika bir eş olacak." Vurgulamak için öne doğru hafifçe eğilerek tekrarladım. "Harika bir eş."

Ethan şüpheli bir ifadeyle güldü ve elini sallayıp havayı dağıtmaya çalıştı.

"Bu sadece bir teori," dedim.

"Bir teori."

"Benden neden hoşlanmadığına dair bir teori."

Kaşlarını çatı. "Senden neden hoşlanmadığıma dair?"

"Her söylediğimi tekrar edip duracak mısın?" Buketin içinden rulo yaptığım listemi çıkarıp ona doğru salladım. "Zira eğer bu konuşma bittiyse, yapmam gereken işler var."

Birkaç saniye daha afallamış bir şekilde suratıma baktıktan sonra, tahminen daha önce kendi ağzımla da ona söylemiş olduğum bir şeyi dile getirdi: "Olive, sen resmen delisin."

ANNEM AMI'NİN ELİNE BİR kadeh şampanya tutuşturdu. Tahminen nedimelerden birinin görevleri arasında kadehi sürekli tazelemek de vardı çünkü sürekli içtiği hâlde kadehini hiç boş

görmemiştim. Düğün eğlencesi, gerçek bir parti şeklinde planlanmıştı. İçerideki sesler zarif konuşmalar seviyesinden, bir öğrenci yurdu ortamının gürültüsüne evrilmişti. İnsanlar daha önce hiç yemek görmemiş gibi açık büfenin etrafına doluşmuştu. Henüz dans safhasına geçilmemişti ama Dane şimdiden papyonunu bir kenara fırlatıp ayakkabılarını çıkarmıştı bile. Ami'nin buna müdahale etmeyişi de sarhoşluk seviyesini açıkça gösteriyordu.

Kadeh kaldırma ânı geldiğinde, odadaki insanların yarısını bile susturabilmek çok zor bir iş gibi görünüyordu. Birkaç kez çatalımı kadehe vurduğum hâlde gürültüyü kontrol altına almaya yaklaşmadım bile. Ethan da sonunda insanlar dinlese de dinlemese de başlamaya karar verdi.

"Alkol servisi başladığına göre, eminim birazdan çoğunuz tuvalete koşturacaksınız," dedi elindeki tüylerle süslenmiş mikrofonu eğilerek, "o yüzden lafı çok uzatmayacağım." Sonunda salon sessizleşti ve Ethan konuşmasını sürdürdü. "Bugün burada konuşuyor olmam Dane'in çok hevesli olduğu bir şey değildi tahminen. Ama onun tek erkek kardeşi ve tek arkadaşı olduğum düşünülünce, işte buradayız."

Kendimi de şaşırtan bir şey yaptım ve kıkırdadım. Ethan duraksadı ve şaşkın bir gülümsemeyle bana doğru baktı.

"Ben Ethan," diye devam etti ve tabağının yanındaki kumandanın tuşuna bastığında, arkamızdaki ekranda Ethan ve Dane'in çocukluk fotoğrafları akmaya başladı. "En iyi erkek kardeş ve en iyi oğul. Bu özel günü bu kadar çok arkadaşımız ve ailelerimizle olduğu kadar, bolca alkolla kutluyor olabildiğimiz için de çok mutluyum. Ciddiyim, bardaki şişeleri gördünüz mü? Birileri Ami'nin kız kardeşine göz kulak olsun çünkü bir miktar şampanyadan sonra o elbisenin üzerinde kalabilmesinin imkânı yok." Bana doğru yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Nişan partisini hatırlıyor musun, Olivia? Eh, sen unuttuysan bile ben gayet iyi hatırlıyorum."

Bıçağa doğru atılmak üzereyken Natalia bileğimi kavradı.

Dane sarhoş bir şekilde, “Adamsın!” diye bağırıp çirkin bir kahkaha attı. Ölüm büyüsü* gerçek olsa, gözümü kırpmadan kullanabilirdim. (Nişanda elbisemi filan çıkarmamıştım. Sadece eteğimin ucuyla birkaç kez alnımı silmiştim. Sıcak bir geceydi ve tekila yüzünden terliyordum.)

“Eğer aile fotoğraflarımıza şöyle bir bakarsanız,” dedi Ethan, arkasındaki ekranda yer alan ergen Dane ve Ethan’ın kayak yaparken, sörf yaparken ve genetik olarak yetenekli iki şerefsiz gibi görünürken çekilmiş fotoğrafları işaret ederek, “benim efsane bir abi olduğumu görebilirsiniz. İlk kampa giden bendim. İlk ehliyet alan bendim. İlk seks yapan bendim. Kusura bakmayın, sonuncuya dair fotoğrafları bu gece paylaşmayacağız.” Etkileyici bir şekilde göz kırptı ve kalabalık kahkahaya boğuldu. “Ama aşkı ilk bulan Dane oldu.” Bu defa kalabalıktan *avvvv* şeklinde bir ses yükseldi. “Umarım bir gün ben de Ami kadar kusursuz bir eş bulabilecek kadar şanslı olabilirim. Onun kıymetini bil, Dane çünkü sende ne buluyor henüz anlayabilmiş değilim.” Viski kadehine doğru uzandı ve yaklaşık iki yüz kişilik bir kalabalık da aynı anda kadehlerini havaya kaldırdı. “İkinizi de tebrik ederim. Şerefe!”

Tekrar yerine oturup bana doğru döndü. “Senin için yeterince eğlenceli bir konuşma mıydı?”

“Etkileyiciydi.” Pencereden dışarı doğru baktım. “Hava daha kararmamış. İçindeki canavar henüz uyanmamış olmalı.”

“Hadi ama,” dedi, “sen de güldün.”

“Bu ikimiz için de sürpriz oldu.”

“Eh, gösteri sırası sende,” dedi ayağa kalkmam gerektiğini işaret ederek. “Çok fazla şey istemiyorum, kendini rezil etmesen yeter.”

Konuşmamın kayıtlı olduğu telefonuma uzandım ve sesimdeki savunmacı tonu gizlemeye çalışarak yanıtladım. “Kapa çeneni, Ethan.”

* Harry Potter’da, kişiyi doğrudan öldüren lanetli büyü: *Avada Kedavra*. –çn

Harika cevap, Olive.

Gölerek tavuğundan bir çatal aldı.

Ayağa kalkıp seyircilerin karşısına dikildiğimde kalabalıktan bir alkış yükseldi.

“Merhabalar,” dedim ve mikrofondan korkunç, tiz bir ses yükseldi. Mikrofonu ağzımdan uzaklaştırdım ve tedirgin bir gülümsemeyle kız kardeşimle Dane’i işaret ettim. “Sonunda başarıldılar!”

Dane’le Ami’nin dudakları birleşti ve salondan neşeli tezahüratlar yükseldi. Daha önce onları Ami’nin favori şarkısında –*Peter Cetera’dan Glory of Love*— dans ederken izlemiş ve Diego’nun sözsüz bir şekilde dikkatimi çekerek Ami’nin korkunç müzik zevkini işaret edişini görmezden gelmeye çalışmışım. Karşımdaki mükemmel sahnenin etkisine kapılmışım: İkiz kardeşim üzerinde mükemmel bir gelinlikle ve saatler içinde hareketin de etkisiyle hafifçe gevşemiş saçlarıyla dans ediyordu. Yüzünde mutlu, tatlı bir gülümseme vardı.

Telefonumdaki notlar uygulamasından konuşma metnini açarken gözlerim ıslanmaya başlamıştı.

“Eğer aranızda beni tanımayanlar varsa, endişelenmeyin, henüz o kadar sarhoş olmadınız. Ben gelinin ikiz kardeşiyim. Ve adım Olive, Olivia değil,” dedim ve Ethan’a sert bir bakış attım. “Favori kardeş, favori baldız. Ami ve Dane ilk tanıştıklarında...” Natalia’dan gelen ve ekranımda belirip konuşmamı görmemi engelleyen mesaj yüzünden duraksadım.

Bilgin olsun, memelerin buradan harika görünüyor.

Kalabalığın içinden başparmağını havaya kaldırdı. Mesajı kapattım.

“Dane’den daha önce ondan hiç görmediğim bir hevesle...”

Senin sutyen bedeninin neydi?

Natalia'dan bir mesaj daha.

Mesajı hızla kapatıp kaldığım yeri bulmaya çalıştım. Gerçekten kimin ailesi telefonda okunan bir konuşma esnasında mesaj atıp dururdu ki? Eh, elbette ki benim ailem.

Boğazımı temizledim. "Görmediğim bir hevesle bahsediyordu. Ses tonu..."

Dane'in kuzeninin bekâr olup olmadığını biliyor musun?

Ya da bekâr değilse ayırabilir miyiz?... ;)

Diego'ya uyarı niteliğinde sert bir bakış attım ve agresif bir şekilde konuşmama döndüm.

"Ses tonundan anlamıştım ki bu defaki farklıydı, bu defa farklı hisler yaşıyordu. Ve ben..."

Suratını şöyle yapma. Kabız olmuş gibi görünüyorsun.

Annem. Tabii ki.

Mesajı kapatıp konuşmama döndüm. Ethan züppe bir tavırla ellerini başının arkasında birleştirmişti. Suratını görmesem de, yüzünde yer alan alaycı sırıtışı gözümde canlandırabiliyordum. Konuşmaya devam ettim –zira yapabileceğim bir şey yoktu— ama henüz iki kelime söylemiştim ki acı dolu bir haykırıyla lafım bölümdü.

Bütün kalabalık, midesini tutarak iki büklüm kıvrılan Dane'e doğru döndü. Ami ona destek olmak için elini omzuna attığında Dane eliyle ağzını kapadı ve aniden parmaklarının arasından fışkıran kusmuk, kız kardeşimin ve güzel (bedava) gelinliğinin üzerini kapladı.